

Robul evreu

Exodul 21.2-6: Dacă vei cumpăra un rob evreu, să-ți slujească șase ani; iar în al șaptelea să iasă liber, fără a plăti nimic. Dacă a venit singur, singur să iasă; dacă avea soție, soția lui să iasă cu el. Dacă stăpânul său i-a dat o soție și ea îi va naște fii sau fiice, soția și copiii ei vor fi ai stăpânului ei și el să iasă singur. Dar, dacă robul va zice hotărât: „Iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei, nu vreau să ies liber!”, atunci stăpânul său să-l aducă înaintea judecătorilor și să-l apropie de ușă sau de tocul ușii; și stăpânul său să-i găurească urechea cu o sulă; și el să-i slujească pentru totdeauna. (compară cu Deuteronomul 15.12-18).

Printre „drepturile” pe care Moise a trebuit să le prezinte cândva poporului lui Israel, rânduiala referitoare la robul evreu, care se vânduse ca rob fratelui său din cauza sărăciei, ocupă primul loc. Deja acest fapt dovedește cât de importantă era ea conform voinței lui Dumnezeu. Cu toate acestea, mai impresionant decât orice altceva este formularea rânduiei. Acesta ne arată inima lui Dumnezeu, care este plină de har și compasiune pentru tot ceea ce este sărac și smerit și care avea sentimente iubitoare pentru cei suferinzi chiar și în epoca Legii.

Cumpărarea nu era valabilă pentru totdeauna. Drepturile cumpărătorului față de fratele său durau doar șase ani; de asemenea, el nu avea voie „să-l stăpânească cu asprime” (Leviticul 25.43) în timpul perioadei de slujire, ci trebuia să-l trateze ca pe un zilier sau ca pe un oaspete și să-l elibereze la începutul celui de-al șaptelea an. În plus, cumpărătorul era obligat „să-l împodobească cu daruri din turmele sale și din aria lui și din teascul lui, cu ceea ce îl binecuvântase DOMNUL Dumnezeu său [Iehova]”. Pentru că el i-a slujit timp de șase ani, plata a fost dublul muncii unui slujitor zilier plătit; ca rob, îl slujise zi și noapte. (Deuteronomul 15.14,18).

Cât de plăcută este deci această rânduială! Cât de contrară interesului și egoismului omului! Din nefericire, ca multe alte rânduieli similare ale lui Dumnezeu, probabil că nu a fost respectată decât rareori. În Ieremia 34.13-16 Iehova îi amintește poporului Său că, atunci când au ieșit din Egipt, El a făcut un legământ cu părinții lor și le-a impus obligația de a-și elibera frații, care se vânduseră lor, la sfârșitul celor șapte ani. Dar părinții lor nu L-au ascultat și, pentru un moment scurt, urmând porunca împăratului lor Zedechia, ei înșiși au ascultat să lase liber pe fratele său și fiecare pe aproapele său, dar apoi s-au întors și au luat înapoi fiecare pe robul său și fiecare pe roaba sa, pe care îi lăsaseră liberi, și i-au supus ca să le fie robi și roabe. La fel și El le va vesti libertatea sabiei, a ciumei și a foametei și îi va da să fie alungați înapoi și încolo printre toate împărățiile pământului să fie maltratați. Aceasta ne arată încă o dată cât de multă importanță a acordat Dumnezeu respectării acestei rânduiei și cât de grav a pedepsit El nerespectarea ei.

În cazul în care israelitul în cauză era deja căsătorit în momentul vânzării sale, Dumnezeu a hotărât că soția sa trebuie să iasă liberă împreună cu el. Dar dacă stăpânul său îi dăduse o soție în timpul celor șase ani (ca rob, el nu avea niciun drept de dispoziție asupra sa), iar din această căsătorie se născuseră copii, soția și copiii trebuiau să aparțină stăpânului lor, iar el trebuia să iasă singur. Dar dacă spunea: „Iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei, nu vreau să ies liber!”, stăpânul său trebuia să-l apropie de ușa casei sau de tocul ușii în prezența judecătorilor și să-i găurească urechea cu o sulă, pentru ca prin aceasta să stabilească că dorește să rămână pentru totdeauna în legătură cu această casă ca un rob ascultător. „Și el să-i slujească pentru totdeauna”. Din dragoste pentru stăpânul său, pentru soția sa și pentru copiii săi, el renunța de bunăvoie la libertatea și la drepturile sale ca om, atâta timp cât trăia.

Într-adevăr, această rânduială este frumoasă și plăcută în sine, dar devine cu adevărat semnificativă doar atunci când o considerăm într-un sens exemplar. Cu greu există o ilustrare mai impresionantă a adevărului că Persoana iubitului nostru Domn este subiectul constant al Duhului Sfânt, decât însuși faptul că Dumnezeu nu putea să nu se refere la Fiul Său chiar și în astfel de rânduieli temporale. Desigur, este vorba doar de o rânduială pentru acest pământ; în plus, sclavia nu era plăcută înaintea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, totul ne îndreaptă puternic spre faptul că Hristos a stat în fața ochilor lui Dumnezeu, atunci când El a dat această rânduială.

Isus a făcut exact *alegera* despre care ni se vorbește aici. Desigur, spre deosebire de acel israelit, El nu a fost forțat de împrejurări să devină rob. În mod voluntar, prin har, Cel care era *bogat* a devenit sărac de dragul nostru. Dintr-o decizie liberă de dragoste, El a acceptat să vină și să facă voia Tatălui Său și, deși era Fiu, „să învețe ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5.8). Da, mai mult decât atât: după ce a slujit timpul care I-a fost rânduit de Tatăl aici pe pământ și, după ce a fost testat în *toate*, S-a dovedit a fi Slujitorul *desăvârșit* și ar fi putut acum să-și înceteze slujirea, El a ales, din dragoste pentru Tatăl și pentru cei pe care Tatăl I i-a dat din lume, să rămână Slujitor *pentru totdeauna*. A făcut aceasta ca Om, dar deși a devenit Om și a umblat pe pământ, El nu a încetat să fie Dumnezeu. El era și este întotdeauna Dumnezeu, o Persoană divină, singurul Fiu născut, atât în zilele smereniei Sale, cât și acum, sus, ca Cel încoronat cu glorie și onoare la dreapta lui Dumnezeu. Dar tocmai acest fapt face ca decizia Sa de a rămâne Rob pentru totdeauna să strălucească într-o lumină și mai glorioasă.

Să-L privim în Evanghelia după Ioan 13, unde cuvintele de început ale capitoului ne mișcă deja inimile: „Iar înainte de sărbătoarea Paștelui, Isus știind că I-a venit ceasul ca să plece din lumea aceasta la Tatăl”. Menționarea apropierei Paștelui ne face de fapt să ne gândim la un alt ceas, cel al suferinței și morții Sale. Dar, deși El știa că acest ceas teribil trebuia să vină mai întâi, ba chiar că „diavolul pusese deja în inima lui Iuda, al lui Simon, Iscarioteanul, gândul să-L vândă”, în dragostea Sa de neînțeles, El nu este preocupat de acest fapt, ci doar de schimbarea pe care plecarea Sa din această lume o va aduce pentru ai Săi. Se pare că El nici măcar nu S-a gândit la ce ar însemna pentru El să schimbe această lume rea, împărăția căpeteniei întunericului, scena propriei Sale slujbe dureroase și ispititoare, cu prezența apropiată a Tatălui din cer. Mai degrabă, citim: „Iubindu-i pe ai Săi, care erau în lume - și pe care acum trebuia să îi lase acolo - i-a iubit până la capăt”.

Ah!, numai ei sunt înaintea privirii Lui. El știa că pe drum îi așteptau murdăriri inevitabile. El știa pericolele care îi amenințau, precum și neputința lor în fața puterii și vicleniei vrăjmașului. Până acum, dragostea Sa i-a înconjurat, grija Sa fidelă i-a protejat. Ar trebui să le lipsească ambele de acum încolo? Nu, „El i-a iubit *până la capăt*”, iar această iubire a Sa a găsit o cale de ieșire. El a spus ca acel israelit: Nu vreau să ies liber, voi rămâne rob pentru totdeauna. Și iată că, știind „că Tatăl Îi dăduse toate în mâini și că de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu Se duce”, adică fiind deplin conștient de gloria Persoanei Sale, S-a ridicat de la cină, Și-a pus deoparte hainele și a luat un ștergar de in și S-a încins (versetele 3,4). A se așeza pe o pernă - în acele zile oamenii ședeau pe perne la masă - nu este potrivit pentru un slujitor. Îmbrăcămintea lungă era o piedică în calea muncii fizice; prin urmare, slujitorul apărea într-o haină prinsă cu ace, încinsă la coapse. Când ne gândim la toate acestea, cât de expresive și emoționante devin acțiunile Domnului! *Fiul lui Dumnezeu*, în mâinile căruia Tatăl dăduse *toate* lucrurile și care era pe cale să Se întoarcă la Dumnezeu de la care venise, ia locul unui servitor, chiar al unui sclav obișnuit, în mijlocul ucenicilor Săi; deoarece curățarea picioarelor era în general o muncă de *sclav*.

Ne întrebăm pe bună dreptate: *De ce* această umilință? Petru nu înțelege și, în loc să accepte liniștit și recunoscător ceea ce Domnul și Stăpânul său vrea să facă pentru el, întreabă indignat în felul său impulsiv: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” Nu știm în ce măsură ceilalți ucenici L-au înțeles pe Domnul lor; probabil nu mai mult decât Petru, dar ei nu ridică nicio obiecție. Dar înțelegem *noi* fapta Domnului? Cu adevărat, noi *am putea și ar trebui* să o înțelegem. Dar cât de puțină înțelegere există în creștinătate în general cu privire la acest act și la sensul său figurat! La ce interpretări prostești a dat naștere! Apa este un agent de curățare și este folosită mereu în Scriptură ca o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu, care, atunci când este aplicat inimii și conștiinței prin puterea Duhului Sfânt, are un efect de curățare, fie în prima și niciodată repetata spălare completă (scăldare) a omului, renașterea, fie în spălarea ulterioară și mereu repetată a picioarelor.

Ioan scrie: „Acesta este Cel care a venit prin apă și sânge, Isus Hristos; nu numai prin apă, ci prin apă și sânge” (1 Ioan 5.6). Apa curăță, sângele ispășește. Avem nevoie de amândouă: *curățire și ispășire*. În pasajul de care ne ocupăm este menționată doar apa, nu și sângele, cu alte cuvinte, doar curățarea, nu și ispășirea. Or, ucenicii, cu singura excepție a lui Iuda Iscarioteanul, erau deja scăldați sau complet spălați, erau curați din pricina Cuvântului pe care Isus li-L spusese (compară cu Ioan 13.10 și Ioan 15.3), dar pentru mersul lor practic aveau nevoie de curățirea zilnică a picioarelor. Ei aveau deja parte *de* Isus ca Domn și Mântuitor al lor, dar pentru a putea avea parte *cu* El pe drumul lor printr-o lume întinată, unde mergea El acum, în lumina deplină a prezenței lui Dumnezeu, trebuiau să fie curățiți de murdăria care se va agăța mereu de picioarele lor pe această cale.

Este remarcabil modul în care Domnul face *totul*. El Se ridică de la cină, Și-a pus deoparte hainele, a luat un ștergar de in și S-a încins; apoi toarnă apă în lighean, Se apleacă la picioarele ucenicilor și începe să le spele și să le usuce cu ștergarul de in cu care era încins. Fără a merge mai departe în ceea ce privește semnificația spirituală a evenimentelor individuale, trebuie să spunem că toate acestea sunt acțiuni caracteristice ale unui slujitor, care este pregătit pentru orice slujire! Domnul venise în această lume pentru *a sluji* și, când era pe cale să se întoarcă la Tatăl, a avut plăcerea să le lase ucenicilor Săi un exemplu de *iubire slujitoare*, pe care l-au înțeles pe deplin abia mai târziu, după coborârea Duhului Sfânt, dar pe care cu siguranță și l-au amintit mereu cu admirație adoratoare.

O, ce s-ar fi întâmplat cu Simon Petru, ce s-ar fi întâmplat cu noi, dacă iubitul nostru Domn nu ar fi fost gata să continue slujirea Sa de iubire, dacă nu i-ar fi iubit până la sfârșit pe ai Săi, care erau și sunt în lume! Dacă nu S-ar fi rugat pentru ucenicii Săi, care se încredeau în forțele proprii, și dacă și astăzi, ca Mare Preot credincios și Apărător drept al nostru, nu ar fi la lucru neîncetat pentru noi înaintea Dumnezeului și Tatălui Său! Și cât de grea și de altruistă este slujba pe care El trebuie să o îndeplinească pentru fiecare dintre ai Săi, pentru că altfel niciunul dintre noi nu ar putea avea părtașie cu El sus. Dar Numele Său să fie laudat veșnic! El îi iubește pe copiii, pe care Dumnezeu i-a dat Lui și îi iubește până la capăt.

Până la capăt? Înseamnă aceasta că iubirea Sa sau slujirea iubirii Sale ar putea înceta într-o zi? Că odată ce am părăsit lumea aceasta și vom ajunge la glorie, această iubire nu va mai avea grijă de noi? Imposibil! Dragostea nu încetează niciodată și cum ar putea ea să nu mai *slujească*? Asta ar însemna să devină necredincioasă față de ea însăși! Ea se poate manifesta în alte moduri, în funcție de circumstanțe, dar nu încetează și nu se odihnește niciodată. Să ascultăm doar promisiunea pe care Domnul o face slujitorilor Săi, pe care îi va găsi veghind la întoarcerea Sa. „Adevărat”, le strigă El, „vă spun că *se va încinge și îi va pune să stea la masă și, apropiindu-se,*

le va sluji” (Luca 12.37). Deci, exact aceleași expresii ca în Ioan 13, doar cu diferența că slujirea a căpătat un caracter diferit. Pelerinajul prin pustiu s-a încheiat, scena păcatului a fost părăsită, truda și lupta au luat sfârșit, orice posibilitate de întinare este exclusă pentru totdeauna, iar dragostea își găsește satisfacția eternă prin introducerea celor răscumparați cu un preț mare și păstrați în timp, în bucuria deplină a binecuvântărilor eterne de sus.

Da, El Se va încinge și *îi va pune la masă* și va veni și *îi va servi*. Minunate cuvinte! Cu adevărat, așa ceva nu ar fi putut veni niciodată în inima omului! Este demn de Cel care a venit să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți. Acolo unde *totul* este desăvârșit, nu poate exista niciun fel de comparație. Altfel, am putea fi tentați să gândim că, printre multiplele glorii ale Persoanei Domnului nostru mult lăudat, cea de slujitor este una dintre cele mai plăcute și mai atractive.

Și El spune: „*Învățați de la Mine!*” Și: „V-am dat un exemplu, pentru ca, așa cum v-am făcut Eu, *să faceți și voi*”.

Titlul original: „*Der hebräische Knecht*”
Sursa: Botschafter des Heils in Christo 78 (1930).